

Πολύτιμοι Καρποί

(Τα ακόλουθα εποπτικά μέσα θα τοποθετηθούν στον φανελοπίνακα με τη σειρά που αναφέρονται στο μάθημα.)

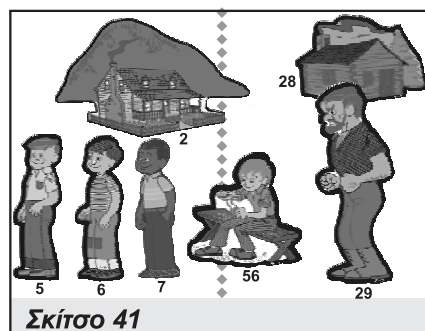
3	Παππούς
5	Τσάρλυ
6	Κοκκινομάλλης
8	Πρέστον
2	Βουνό Σκιά
28	Καλύβα
29	Τιμ ο Τρομερός
56	Κρίστοφερ
60	Τσάρλυ στο κρεβάτι
66	Δεμάτι
12	Γαλάτας 6:7
67	Φωτιά
68	Λωρίδα χαρτί ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΠΟ
69	Λωρίδα χαρτί ΘΛΙΨΗ ΚΑΙ ΑΠΩΛΕΙΑ
70	Λωρίδα χαρτί ΚΑΡΠΟΣ
71	Λωρίδα χαρτί ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ
72	Δεμάτια
73	Λωρίδα χαρτί ΠΗΓΑΙΝΕ ΚΑΙ ΚΛΑΨΕ
74	Λωρίδα χαρτί ΓΥΡΝΑ ΜΕ ΧΑΡΑ
75	Τιμ ο Τρομερός και Κρίστοφερ
76	Τσάρλυ με πατερίτσες
77	Εκκλησία

ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ

(Τοποθέτησε Τσάρλυ 5, Κοκκινομάλλη 6, Πρέστον 7.)

Στη διάρκεια της εβδομάδας που ο Τσάρλυ, ο Κοκκινομάλλης και ο Πρέστον έμεναν στο αγρόκτημα του παππού και της γιαγιάς του Τσάρλυ, είχαν τις πιο ασυνήθιστες

περιπέτειες πάνω στο Βουνό Σκιά. (Πρόσθεσε Βουνό 2.) Ανακάλυψαν πως πάνω στο βουνό ήταν χτισμένη η καλύβα ενός ξυλοκόπου (πρόσθεσε καλύβα 28) η οποία ανήκε σε έναν άντρα που ονομαζόταν Τιμ ο Τρομερός (πρόσθεσε Τιμ 29.) Ο Τιμ ο Τρομερός είναι ένας κακός, εγωιστής και δυστυχισμένος άνθρωπος. Μαζί του ζει ο ανιψιός του Κρίστοφερ, ο οποίος είναι παράλυτος (πρόσθεσε Κρίστοφερ 56.) Ο Κρίστοφερ νιώθει πολύ μοναξιά και θέλει να αποκτήσει φίλους. Όμως ο Τιμ ο Τρομερός δεν αφήνει κανέναν να πλησιάζει στην καλύβα του. Ο Κρίστοφερ λέει πως ο θεός του κρύβει κάποιο χρυσάφι το οποίο δεν θέλει να του κλέψουν.

Η τελευταία επίσκεψη των αγοριών στο βουνό καταλήγει σε τραγωδία με τον Τσάρλυ να έχει στραμπουλήσει τον αστράγαλό του και να παραλίγο να τον δαγκάσει ένας κροταλιάς. Ο Τιμ ο Τρομερός πυροβολεί το φίδι, παίρνει τον Τσάρλυ στην καλύβα του όπου γνωρίζει τον Κρίστοφερ, και λέει στον Τσάρλυ να μην ανέβει ποτέ ξανά στο βουνό.

(Αφαίρεσε όλες τις φιγούρες.)

Την ίδια νύχτα, ο Τσάρλυ ξυπνά από ένα όνειρο στο οποίο έβλεπε ένα δέντρο που δεν είχε κανένα καρπό. Το όνειρο τον αναστατώνει γιατί το βλέπει σαν εικόνα της δικής του χριστιανικής ζωής και μαρτυρίας. Αυτό που είδε από το παράθυρο του δωματίου του τον έκανε να φωνάζει δυνατά τρέμοντας από το φόβο του: «Παππού! Γιαγιά! Κοκκινομάλλη! Πρέστον! Τρέξτε! Τρέξτε! Έπιασε φωτιά!» (Τοποθέτησε Τσάρλυ 60.)

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ

Ο παππούς μπήκε τρέχοντας στο δωμάτιο (πρόσθεσε παππού 2) καθώς ο Τσάρλυ συνέχιζε να φωνάζει, «Έπιασε φωτιά! Έπιασε φωτιά!» «Τι έπιασε φωτιά, Τσάρλυ,» ρώτησαν ο Κοκκινομάλλης και ο Πρέστον τρίβοντας τα μάτια τους από τον ύπνο (πρόσθεσε Κοκκινομάλλη 6 και Πρέστον 7).

«Το βουνό,» είπε ο Τσάρλυ, δείχνοντας έξω από το παράθυρο. «Υπάρχει φωτιά πάνω στο βουνό και φαίνεται να είναι εκεί ακριβώς που ζει ο Κρίστοφερ!»

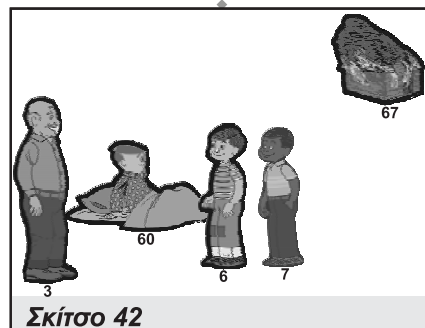
Ο παππούς κοίταξε έξω από το παράθυρο. «Έχεις δίκιο Τσάρλυ. Νομίζω πως καίγεται η καλύβα». (Πρόσθεσε φωτιά 67.)

«Παππού, πρέπει να βοηθήσεις! Μπορεί ο Κρίστοφερ να είναι μόνος του. Ο θεός του πηγαίνει πολλές φορές στην άλλη πλευρά του βουνού να κόψει ξύλα το βράδυ. Σε παρακαλώ, παππού, πήγαινε να τον βρεις,» παρακάλεσε ο Τσάρλυ.

«Ναι, Τσάρλυ, θα πάω. Μα πρώτα πρέπει να τηλεφωνήσω στην πυροσβεστική. Αν δεν γίνει κάτι γρήγορα, ολόκληρο το βουνό θα τυλιχτεί στις φλόγες». (Αφαίρεσε παππού 3.)

Ενώ ο παππούς τηλεφωνούσε στην πυροσβεστική, ο Κοκκινομάλλης και ο Πρέστον ετοιμάστηκαν γρήγορα. «Θα πάμε κι εμείς μαζί του,» είπαν. «Ίσως μπορέσουμε να βοηθήσουμε».

Ο Τσάρλυ σκούπισε ένα δάκρυ. «Πόσο θα ήθελα να ερχόμουν κι εγώ μαζί σας,» είπε. «Εύχομαι, πραγματικά, ο Κρίστοφερ να είναι καλά».

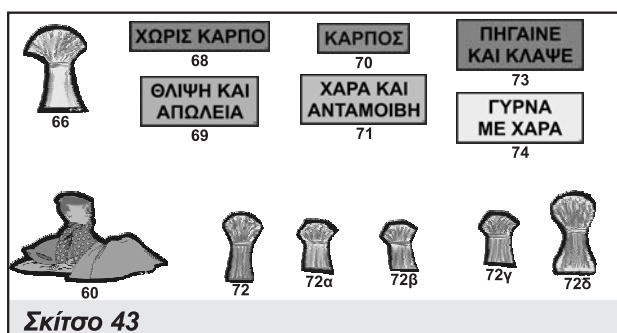
Σύντομα ο παππούς, ο Κοκκινομάλλης και ο Πρέστον ξεκίνησαν για το βουνό. (Αφαίρεσε 6 και 7.) Ο Τσάρλυ κατέβηκε κάτω στο καθιστικό από όπου θα μπορούσε να βλέπει από το παράθυρο καλύτερα. Η γιαγιά ήρθε και κάθισε δίπλα του. Ο Τσάρλυ κοιτούσε από το παράθυρο τις φλόγες. Το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν ο Κρίστοφερ. Τι θα γινόταν αν είχε παγιδευτεί στην καλύβα; Τα μάτια του Τσάρλυ γέμισαν δάκρυα κι άρχισαν να τρέχουν στα μάγουλά του.

Η γιαγιά άπλωσε τα χέρια της και τον αγκάλιασε. «Όλα θα πάνε καλά, Τσάρλυ. Είμαι σίγουρη πως θα σβήσουν τη φωτιά».

«Και τι θα γίνει με τον Κρίστοφερ;» ρώτησε ο Τσάρλυ.. «Δεν είναι χριστιανός. Ίσως είναι δικό μου το λάθος. Δεν ήμουν ο μάρτυρας που έπρεπε. Έκανα τα πράγματα σύμφωνα με τον δικό μου τρόπο κι έκανα τον θείο του να θυμώσει μαζί μας. Θα έπρεπε να είχα προσευχηθεί και να είχα ζητήσει από το Θεό να με οδηγήσει. Γιαγιά, τώρα φοβάμαι, γιατί, ο σπόρος που προσπαθήσαμε να φυτέψουμε δεν θα φέρει και πολύ καρπό».

Η γιαγιά χάιδεψε τον Τσάρλυ στον ώμο. «Θέλω να σου διαβάσω κάτι,» είπε. Άπλωσε το χέρι της κι έπιασε την Αγία Γραφή που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι, την άνοιξε και διάβασε τον Ψαλμό 126:5, 6: «Όσοι με δάκρυα σπέρνουνε θα χαίρονται στο θερισμό. Αυτός που κλαίει στον πηγαϊμό το σπόρο κουβαλώντας, γυρίζοντας θα τραγουδάει χαρούμενος δεμάτια φορτωμένος».

Έπειτα η γιαγιά εξήγησε τι εννοούσε το εδάφιο. «Ο Θεός υπόσχεται να ευλογήσει το Λόγο Του καθώς τον σπέρνουμε στις καρδιές ανδρών και γυναικών, αγοριών και κοριτσιών. Αν αφήσουμε Εκείνον, τον Αρχικηπουρό, να μας κατευθύνει και να μας χρησιμοποιήσει στη σπορά του Λόγου Του, τότε τα αποτελέσματα είναι εγγυημένα. Δεν υπάρχει αποτυχημένη σοδειά όταν έχει γίνει η σπορά σύμφωνα με τις οδηγίες του Θεού. Δεν υπάρχει αποτυχημένη σοδειά γι' αυτόν που με πιστότητα σπέρνει. Ο Θεός υπόσχεται θερισμό. (Πρόσθεσε δεμάτι 66.)

«Πολλοί είναι οι χριστιανοί που δεν θα θερίσουν επειδή δεν υπακούν στις οδηγίες του Θεού. Ζουν μονάχα για τον εαυτό τους κι όχι για τη δόξα του Θεού. Πόσο τρομερό θα είναι για τους χριστιανούς εκείνους που θα σταθούν μπροστά στο θρόνο του Θεού και δεν θα έχουν κανένα καρπό να Του προσφέρουν. (Πρόσθεσε ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΠΟ 68.) Γι' αυτούς τους χριστιανούς θα υπάρχει θλίψη και απώλεια. (Πρόσθεσε λωρίδα ΘΛΙΨΗ ΚΑΙ ΑΠΩΛΕΙΑ 69.)

«Όμως ο Χριστιανός που δουλεύει με πιστότητα, θα έχει πολύ καρπό. (Πρόσθεσε ΚΑΡΠΟΣ 70.) Για τον πιστό το να σταθεί μπροστά στο Θεό σημαίνει χαρά και ανταμοιβή. (Πρόσθεσε ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ, 71.)

«Τι χαρούμενη μέρα θα είναι για τους πιστούς όταν θα πάνε στον Ουρανό και δουν τα αποτελέσματα της δουλειάς τους! Ο Θεός δεν μας φανερώνει πάντοτε εδώ στη γη τη

συγκομιδή που μαζεύουμε για Εκείνον. Το μεγαλύτερο μέρος της συγκομιδής το φυλάει στον Ουρανό για να μας κάνει έκπληξη όταν θα πάμε. Η συγκομιδή αυτή περιλαμβάνει ανθρώπους κάθε φυλής και κάθε χώρας. *(Πρόσθεσε δεμάτια, 72, 72α, 72β, 72γ, 72δ.)*

«Το εδάφιο που μόλις σου διάβασα μας δίνει το μυστικό για μια επιτυχημένη σπορά και θερισμό. Λέει πως ο χριστιανός πρέπει να ΠΑΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΚΛΑΨΕΙ *(Πρόσθεσε ΠΗΓΑΙΝΕ ΚΑΙ ΚΛΑΨΕ 73.)* Χρειάζεται προσπάθεια προκειμένου να δώσεις τη μαρτυρία σου για τον Κύριο. Ο χριστιανός χρειάζεται να ΠΑΕΙ! Πρέπει να δουλέψει σκληρά να πάει έξω στα χωράφια του κόσμου όπου περιμένουν οι ψυχές να δεχτούν το Λόγο του Θεού. Ο γεωργός δεν θα έχει ποτέ συγκομιδή αν κάθεται στο σπίτι του. Πρέπει να ΠΑΕΙ και να εργαστεί.

«Ο χριστιανός δεν πρέπει μόνο να πάει, πρέπει όμως και να κλάψει. Αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει να κάθεται και να κλαίει όλη μέρα. Όχι, σημαίνει πως πρέπει να ενδιαφέρεται πραγματικά και να θέλει να προσευχηθεί και να κλάψει για τις χαμένες ψυχές αγοριών και κοριτσιών, ανδρών και γυναικών. Σημαίνει πως η καρδιά μας πρέπει να είναι γεμάτη από πραγματική αγάπη και ενδιαφέρον για όλους τους ανθρώπους, ακόμα κι αν εκείνοι μας φέρονται με μίσος.

«Καθώς πηγαίνουμε, και καθώς κλαίμε, ο Θεός μας υπόσχεται πως θα γυρίσουμε χαρούμενοι. *(Πρόσθεσε ΓΥΡΝΑ ΜΕ ΧΑΡΑ 74.)* Η μεγαλύτερη χαρά θα γίνει στον Ουρανό όταν θα σταθούμε μπροστά στο Θεό και θα δούμε όλα τα δεμάτια που έχουμε κερδίσει για το Χριστό επειδή προσευχηθήκαμε, επειδή δώσαμε, και επειδή πήγαμε».

Ο Τσάρλυ θυμήθηκε έναν ύμνο που έψαλαν συχνά στο Κυριακό Σχολείο. Πηγαίνει κάπως έτσι:

Όταν όλοι πάμε στον Ουρανό,

Τι μέρα χαράς θα είναι αυτή·

Όταν όλοι θα δούμε τον Ιησού,

Θα ψάλλουμε και θα φωνάξουμε για τη νίκη».

Ο Τσάρλυ ένιωσε καλύτερα με αυτά που του είπε η γιαγιά, μα συνέχισε να ανησυχεί για τον Κρίστοφερ. *(Αφαίρεσε όλες τις φιγούρες εκτός από τον Τσάρλυ 60.)*

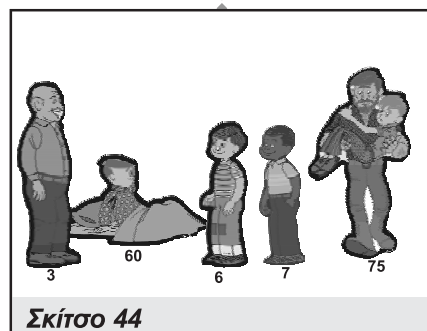
Μετά από αρκετές ώρες ο παππούς, ο Κοκκινομάλλης και ο Πρέστον επέστρεψαν σπίτι. *(Πρόσθεσε Κοκκινομάλλη 6, Πρέστον 7, και παππού 3.)* Η φωτιά πάνω στο Βουνό Σκιά είχε τεθεί υπό έλεγχο.

«Είναι καλά ο Κρίστοφερ;» ρώτησε ο Τσάρλυ με αγωνία.

Ο παππούς κοίταξε λυπημένος τον Τσάρλυ και κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρουμε, Τσάρλυ.. Η φωτιά κατάστρεψε την καλύβα. Δεν έχει μείνει τίποτα εκτός από λίγα καμένα δοκάρια. Το δάσος γύρω από την καλύβα έχει καεί κι αυτό. Δεν βρήκαμε κανένα ίχνος του Κρίστοφερ ή του θείου του. Αν ο Κρίστοφερ ήταν μόνος του όταν ξέσπασε η φωτιά αμφιβάλλω αν κατάφερε να διαφύγει».

Ο Τσάρλυ ξέσπασε σε λυγμούς. Πόσο τρομερό ήταν αν πέθανε ο Κρίστοφερ χωρίς να έχει γνωρίσει τον Ιησού σαν προσωπικό του Σωτήρα!

Ο παππούς κοίταξε το ρολόι που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο. «Τέσσερις και μισή,» είπε. «Σύντομα θα ανατείλει ο ήλιος. Έτσι θα μπορέσουμε το πρωί να ψάξουμε καλύτερα».

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. «Ποιος μπορεί να είναι;» μουρμούρισε ο παππούς καθώς πήγαινε να ανοίξει. Τι έκπληξη τους περίμενε! Μπροστά τους στεκόταν ο Τιμ ο Τρομερός. Στα χέρια του κρατούσε τον Κρίστοφερ. *(Πρόσθεσε Τιμ και Κρίστοφερ 75.)*

«Κρίστοφερ σώθηκε!» φώναξε ο Τσάρλυ.

Ο Κρίστοφερ χαμογέλασε. Φαινόταν τόσο μα τόσο κουρασμένος.

«Ελάτε μέσα! Ελάτε μέσα!» φώναξε ο παππούς.

Ο Τιμ ο Τρομερός κουβαλώντας τον Κρίστοφερ μπήκε στο σπίτι. «Χρειάζομαι βοήθεια,» είπε.

«Με μεγάλη μας χαρά θα σας βοηθήσουμε,» είπε ο παππούς. «Μα, πού ήσασταν; Ανησυχήσαμε πολύ όταν δεν σας βρήκαμε πάνω στο βουνό».

«Η παλιά σόμπα έσκασε. Δεν ξέρω πώς έγινε αυτό,» εξήγησε ο Τιμ ο Τρομερός. «Το μόνο που πρόλαβα ήταν να αρπάξω τον Κρίστοφερ και να πεταχτώ έξω από την καλύβα. Χάσαμε όλα όσα είχαμε στη φωτιά. Το μόνο που μου έχει μείνει τώρα, είναι ο Κρίστοφερ. Δεν ξέραμε πού να πάμε. Δεν έχουμε φίλους στην κοιλάδα. Έτσι καθίσαμε για πολύ ώρα δίπλα στη λίμνη που είναι στο λιβάδι. Τότε θυμήθηκα εκείνα τα χαρτιά που εκείνο το αγόρι (έδειξε τον Τσάρλυ) έδωσε στον Κρίστοφερ. Ο Κρίστοφερ μου τα είχε δώσει σήμερα το απόγευμα και τα διάβασα. Γράφουν πως ο Θεός μας αγαπά και πως θέλει να γίνει Φίλος όλων εκείνων που Τον ζητούν. Αυτό έκανα κι εγώ εκεί δίπλα στη λίμνη. Είπα, «Ω Θεέ, βοήθησέ μας!» Τότε ήταν που ο Κρίστοφερ πρότεινε να έρθουμε εδώ, και ξέρω πως αυτό ήταν που έπρεπε να κάνουμε».

Κανείς εκείνο το βράδυ δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. Ο Κρίστοφερ και τα αγόρια κουβέντιαζαν χαρούμενα σε μια γωνιά του καθιστικού ενώ η γιαγιά και ο παππούς συζητούσαν με τον Τιμ τον Τρομερό.

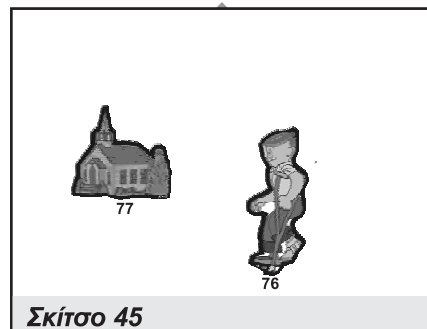
«Τι σκέφτεστε να κάνετε τώρα;» ρώτησε ο Τσάρλυ τον Κρίστοφερ.

«Ο θεός Τιμ μου είπε πως θα χτίσει μια άλλη καλύβα, μα αυτή τη φορά κάτω στην κοιλάδα. Είπε πως χάρηκε με τη φωτιά. Τώρα πια, είπε, πως δεν χρειάζεται να στενοχωριέται για εκείνα που τόσο καιρό προσπαθούσε να προστατέψει. Ούτε καν πρόκειται να ψάξει να τα βρει. Είπε πως υπάρχουν πιο σημαντικά πράγματα στη ζωή από το χρυσάφι».

Οι επόμενες μέρες κύλησαν χαρούμενα για τα αγόρια. Κι όσο η καινούργια καλύβα χτιζόταν ο Κρίστοφερ και ο θεός του ζούσαν στο αγρόκτημα μαζί με τον παππού, τη γιαγιά, τον Τσάρλυ, τον Κοκκινομάλλη και τον Πρέστον. Ο Κρίστοφερ είπε πως ποτέ σε όλη του τη ζωή δεν ήταν τόσο χαρούμενος. Η καλύτερη στιγμή όμως ήταν, όταν και τα τέσσερα αγόρια γονάτισαν στο δωμάτιό και ο Κρίστοφερ ζήτησε από τον Ιησού να έρθει στην ζωή του. Ο Θεός τίμησε το Λόγο Του, και ο Τσάρλυ χαιρόταν για τον καρπό που έφερε.

Την Κυριακή το πρωί πήγαν όλοι μαζί στην εκκλησία. *(Τοποθέτησε εκκλησία 77 και Τσάρλυ 76.)* Ο Τσάρλυ σκέφτηκε πως ο θεός του Κρίστοφερ φαινόταν λιγάκι περίεργος καθώς μπήκε στην εκκλησία με τα ρούχα του ξυλοκόπου. Ωστόσο, ένιωθε περήφανος που καθόταν δίπλα σε κάποιον που ήταν τόσο μεγάλος και τόσο δυνατός.

Εκείνο το απόγευμα ήρθαν οι γονείς του Τσάρλυ για να πάρουν τον Τσάρλυ και τους φίλους του πίσω στο σπίτι. «Πάνω που τα πράγματα άρχισαν να γίνονται καλύτερα, πρέπει να φύγουμε,» είπε λυπημένος ο Πρέστον.

Σκίτσο 45

«Ναι,» πρόσθεσε ο Τσάρλυ. «Μα θα έρθουμε και πάλι, και τότε θα ξέρουμε πως έχουμε έναν ξεχωριστό φίλο να μας περιμένει,» πρόσθεσε κλείνοντας το μάτι στον Κρίστοφερ. «Δεν θα σε ξεχάσουμε, Κρίστοφερ,» είπε κρατώντας στα χέρια του το ελάφι και τον κάστορα.

Ο Τσάρλυ, ο Κοκκινομάλλης και ο Πρέστον υποσχέθηκαν στον Κρίστοφερ ότι θα προσεύχονται για το θείο του έτσι που κι εκείνος να γνωρίσει τον Κύριο Ιησού.

Καθώς απομακρύνονταν από το αγρόκτημα τα αγόρια έριξαν μια τελευταία ματιά στο Βουνό Σκιά. Ο Τσάρλυ χαμογέλασε και είπε, «Ποτέ δεν πίστευα πως θα μπορούσαμε να φυτέψουμε σπόρους πάνω σ' αυτό το βουνό!» Με απορία ο μπαμπάς έριξε μια γρήγορη ματιά στον καθρέφτη. Τα αγόρια κοιπάχτηκαν μεταξύ τους, χαμογέλασαν και बोлеуτήκαν στις θέσεις τους για το ταξίδι της επιστροφής στην πόλη.